

Nowe Horyzonty

DZIKA NIEWINNOŚĆ

Sauvage innocence

REŻYSERIA
PHILIPPE GARREL

W KINACH OD 10 STYCZNIA 2003

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa
tel.: (+4822) 636 25 00, 636 25 02, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl <http://www.gutekfilm.com.p>

DZIKA NIEWINNOŚĆ

reżyseria
Philippe Garrel

scenariusz
Philippe Garrel
Arlette Langmann
Marc Cholodenko

zdjęcia
Raoul Coutard

muzyka
Jean-Claude Vannier

montaż
Françoise Collin

dźwięk
Alexandre Abrard

kostiumy
Justine Pearce

występują

Mehdi Belhaj Kacem	François Mauge
Julia Faure	Lucie
Michel Subor	Chas
Mathieu Genet	Alex
Valérie Kéruzoré	Flora
Jean Pommier	Hutten

oraz
Francine Bergé, Maurice Garrel, Huguette Maillard, Jérôme Huguet,
Manuel Fleche, Zsuzsanna Várkonyi, Patricia Couvillers, Esther Garrel,
Mireille Roussel

producenci
Pascal Caucheteux
Kees Kasander
Alain Sarde

kierownicy produkcji
Martine Cassinelli
Jet Christiaanse

film wyprodukowany przez
Les Films Alain Sarde
Why Not Productions
The Kasander Film Company
z udziałem
Le Studio Canal+
Centre National de la Cinématographie

utwory wykorzystane w filmie
„Primera Parada”
wyk. Migala

„Death Camp”
wyk. Ice Nine

festiwale
Wenecja 2001
Rotterdam 2002
Mar del Plata 2002
Sitges 2002
Nowe Horyzonty - Cieszyn 2002

nagrody
MFF Wenecja 2001 - nagroda FIPRESCI

Francja/Holandia
rok produkcji: 2001
czas trwania: 117 minut
czarno-biały – Dolby SR – 1: 2,35

Dzika niewinność Philippe'a Garrela (twórcy m.in. *Powiewu nocy*), który wraz z Françoisem Truffaut i Jean-Luciem Godardem współtworzył francuską Nową Falę, to autotematyczna opowieść o powstawaniu filmu, przenikaniu się sztuki i życia. Jest to świadoma kontynuacja, a zarazem hołd dla ideałów i stylu nowofalowego kina.

François (Mehdi Belhaj Kacem), trzydziestoletni reżyser po stracie żony, która umarła z powodu przedawkowania heroiny, chce zrobić film sprzeciwiający się używaniu narkotyków. Lucie (Julia Faure), młoda aktorka, w której się zakochuje, ma zagrać w nim główną rolę. Jednak problemem staje się zebranie pieniędzy na nakręcenie takiego filmu: producenci odmawiają zainwestowania w niego, z powodu tematu, jaki podejmuje. Pewnego dnia, biznesmen Chas (Michel Subor) oferuje Françoisowi duże pieniądze za przewiezienia dwu pełnych walizek heroiny przez granicę...

GŁOSY PRASY

Dzika niewinność jest kolejnym przykładem francuskiego kina autorskiego, w którym kobiety to cudowne kociaki w długich płaszczach i butach do kolan, a mężczyźni to nieogoleni faceci w źle dopasowanych marynarkach (...). Phillipe Garrel jak chyba żaden inny reżyser potrafi przedstawić ten świat bez popadania w ironię (...). Subtelne zdjęcia Raoula Coutarda, jego chłodno zakomponowane kadry robią wielkie wrażenie.

David Rooney, „Variety” 22-28.10.2001

*Ten film Garrela jest czarno-biały, powieściowy, liryczny i stylizowany. Jest to także bajka z desperackim poczuciem humoru i poezją. Na pierwszy rzut oka Dzika niewinność może się wydawać n-tą wariacją na temat kina w kinie. Jeszcze jednym filmem o reżyserze, pragnącym zrealizować film, gdzie będą przygotowania, kręcenie, dramat i komedia, aktorzy, reżyserzy i producenci, którzy się kłócą, godzą i znowu kłócą. Ten rodzaj filmu w filmie Garrel już zaproponował w *Elle a passé tant d'heures sous les sunlights* (...). Z tego punktu widzenia Dzika niewinność jest jak ponowna lektura *Elle...*, ale bogatsza o dojrzałość i dystans, które daje czas. Pomiędzy tymi dwoma filmami minęło siedemnaście lat, podczas których Garrel nie przestał zwracać się ku przeszłości, ku śladom życia naznaczonego śmiercią, upiorami, destrukcją. Ta autobiograficzna obsesja, szarpana we wszystkich kierunkach, została trafnie pokazana w *Dzkiej niewinności*. Tutaj pomysł filmu w filmie nie służy, jak się zdarza czasami, ukazywaniu samozadowolenia reżysera ze swojej sztuki, lecz wręcz przeciwnie – owo samozadowolenie zostaje zastąpione procesem szaleńczej i bezlitosnej samoanalizy, która zawiera w sobie momenty bolesnej autoironii. Dzika niewinność jest więc bajką, w której występuje reżyser (sobowtór młodego Garrela), pragnący za wszelką cenę nakręcić film sprzeciwiający się używaniu narkotyków. W ten sposób chce pomścić swoją byłą dziewczynę – Carole, modelkę zmarłą z przedawkowania. W jej rolę wciela się młoda aktorka, w której reżyser zakochuje się. Podczas bezowocnego poszukiwania pieniędzy, spotyka na swojej drodze pewnego człowieka, który proponuje mu sfinansowanie produkcji filmu w zamian za transport wypełnionej heroiną walizki. Reżyser podpisuje ten faustowski pakt i rozpoczyna się tragiczna łańcuchowa reakcja (...). Jak zawsze u Garrela główny bohater filmu jest wiecznie zagubionym dzieckiem. Nie chce dorosnąć, natomiast wierzy w zbawczą moc sztuki i kina. Tym razem ta naiwność jest w pełni ukazana i bohater, w sposób nieunikniony, wpada w pułapkę. Jak większość ostatnich filmów tego reżysera, ten również jest kameralnym requiem, ale tym razem jeszcze wypełnionym niemalże bolesnym pesymizmem, do którego nie*

zostaliśmy przyzwyczajeni (...). Wniosek wypływający z tego filmu brzmi: reżyser jest jagnięciem, które nie ma żadnych szans na przetrwanie w świecie wilków, a na dodatek tkwi w niebezpiecznej nieświadomości i może uczynić nieodwracalne szkody (...). Urok Dzikiej niewinności polega na melanżu czasowym, który graniczy z bezczasowością. Nawet, jeśli wydaje się, że akcja dzieje się współcześnie, to równie dobrze mogłaby toczyć się w latach 60. czy 70., a nawet w ubiegłym wieku – sceny z filmu w filmie, podkreślają wrażenie czasowej ziemi niczyjej. Nie ma to jednak żadnego znaczenia, ponieważ tutaj liczy się przede wszystkim czas fikcji, który nie musi być precyzyjnie określony. W tym sensie Dzika niewinność to kino wystylizowane, pełne dystansu, orbitujące między marzeniami a rzeczywistością (...). W Dzikiej niewinności brak akcji, charakterystyczna cecha filmów Garrela, niesie ze sobą mitologiczną moc, która jest sposobem na najdoskonalsze widzenie świata.

Thierry Jousse, „Cahiers du cinéma” 12/2001

Film jest opowieścią o kręceniu filmu: najpierw François (główny bohater) przedstawia swój scenariusz producentom, później szuka odtwórczyni głównej roli, kompletuje ekipę, szuka planów filmowych za granicą, wreszcie zaczyna zdjęcia. Dzika niewinność Françoisa prowadzi swoisty dialog z Dziką niewinnością Garrela. François naiwnie stwierdza, że jego dzieło to głos przeciw narkotykom, choć w rzeczywistości powstaje on za pieniądze pochodzące z handlu środkami odurzającymi i tylko dzięki nim zostanie ukończony. François kręci film jako hołd dla swojej ukochanej, która zmarła po przedawkowaniu heroiny. Stara się zrekonstruować jej życie, jakby chciał ją wskrzesić i uratować przed nędnym końcem. Tu pojawia się kolejny paradoks, gdyż reżyser realizuje swoje plany kosztem Lucie, odtwórczyni głównej roli i swojej kochanki w jednej osobie. Ta gra przeciwieństw pozwala Garrelowi – mniej naiwnemu niż Françoisowi – pokazać, co jego bohater chciał udowodnić i w ten sposób dokonać swoistego egzorcyzmu nad trawiającą Françoisa zabójczą miłością. Ideą przewodnią Dzikiej niewinności jest pragnienie wyrażenia buntu przeciw światu (naszemu światu), w którym wszystko się kupuje i sprzedaje, a wartością absolutną i źródłem władzy jest pieniądź. Dzika niewinność jest wyrazem tęsknoty za czystym, wyrazistym kinem, które zмага się i walczy ze światem. Oczywiście Garrel nie jest naiwny, by dziwić się prawom rynku, ale na pewno ma tę (dziką) niewinność, która pozwala mu pokazać je w nowym świetle i zrównać z prawami rządzącymi biznesem narkotykowym. W pierwszej scenie filmu widzimy Françoisa w mieszkaniu syna zmarłej kobiety. Chłopiec przygotował specjalnie dla niego rzeczy, które należały do jego matki: listy, fotografie, wiersze. To jest jego dar dla Françoisa. Reżyser zwierza się młodemu przyjacielowi ze swoich problemów ze sfinansowaniem filmu. Gdy ten daje mu numer telefonu do dawnego przyjaciela matki, który być może zechce pomóc przy filmie, François przemienia ich bezinteresowną rozmowę w transakcję handlową i w zamian za pamiątki po zmarłej oraz informacje daje chłopakowi trochę pieniędzy. To znamieny gest. François nie rozumie, że to co otrzymał jest darem i nie ma ceny. Wartości tych pamiątek nie da się określić żadną sumą, porównywalna z nią może być tylko wartość filmu o zmarłej kobiecie. To tragiczny rys Dzikiej niewinności: by nakręcić swój film, spełnić swoje marzenie o kinie zmagającym się z rzeczywistością, François musi porzucić logikę pragnienia i przyjąć logikę rynku, której podstawą jest pieniądź. Owa sprzeczność między bezinteresownością pragnienia i kosztem jego realizacji to siła fatalna, która ciąży na twórcy.

Jean-Baptiste Louvet, John Jefferson Selve, www.objectif-cinema.com

Film jest piękny i bezwzględny w swojej wymowie. Dzika niewinność nie jest (na szczęście) dziełem o prostym jednoznacznym przesłaniu (w stylu: narkotekom mówimy nie!). Garrel nie ulega modnej ostatnio pokusie estetyzowania narkomanii; ukazuje rynek narkotykowy jako potężną, zgubną siłę, z którą można walczyć tylko w sposób radykalny. Dlatego kompromis, na jaki idzie François, okazuje się katastrofą. Film znakomicie ukazuje przerażającą, uwodzicielską siłę przyciągania heroiny. Dzika niewinność jest filmem wielkiej urody wizualnej. Duża w tym zasługa autora czarno-białych, poetyckich zdjęć Raoula Coutarda, czołowego operatora Nowej Fali (Godard mówi o nim, że to „największy francuski operator”). Styl pracy kamery w połączeniu z grą aktorów nadaje temu obrazowi specyficzny, „pozaczasowy” charakter. Oglądając go trudno stwierdzić, czy ta historia toczy się współcześnie, na początku XXI wieku, czy kilkadziesiąt lat temu, gdzieś w latach 60. XX wieku. Wszyscy aktorzy wywiązują się ze swoich zadań popisowo, ale na szczególne pochwały zasługuje odtwórca roli „producenta-mafioza”, który jest równocześnie perwersyjny, niepokojący i nieprawdopodobnie uwodzicielski.

Benjamin Delmotte Scope, www.cinelycee.com/critiques/sauvage-innocence.htm

TWÓRCY FILMU

PHILIPPE GARREL

Urodzony w 1948 roku w Paryżu. Reżyser, scenarzysta. Syn popularnego aktora teatralnego i filmowego Maurice'a Garrela. Jego dwa pierwsze filmy *Les Enfants désaccordés* i *Anémone*, były pod silnym wpływem stylu Godarda oraz ideologii Maja '68. Wraz z kolegami z Nowej Fali współtworzył nowe oblicze francuskiego kina. Filmy Garrela poruszają gorące tematy polityczne, obyczajowe, dzięki czemu reżyser zyskał miano ostatniego nieprzejednanego i w pełni niezależnego filmowca, który nie zapomniał o ideałach roku 1968. W 1982 r. zdobył nagrodę Jeana Vigo. Lata 90. przyniosły mu popularność i poważne sukcesy – na festiwalu w Wenecji w 1991 r. zdobył Srebrnego Lwa za *J'entends plus la guitare*. Do głównego konkursu tego festiwalu zakwalifikowane były też jego następne filmy: *La Naissance de l'amour* (1993), *Powiew nocy* (1998) oraz *Dzika niewinność*.

Filmografia

Les Enfants désaccordés (1964)
Droit de visite (1965)
Anémone (1966)
Marie pour mémoire (1967)
Le Révélateur (1968)
Actua I (1968)
La Concentration (1968)
Le Lit de la vierge (1969)
La Cicatrice intérieure (1972)
Athnor (1973)
Les Hautes solitudes (1974)
Un ange passe (1975)
Berceau de cristal (1975)
Voyage au jardin des morts (1976)
Le Bleu des origines (1978)
Liberté, la nuit (1983)
L'Enfant secret (1983)
Paris vu par... vingt ans après (1984)

Elle a passé tant d'heures sous les sunlights (1985)
Les Ministères de l'art (1988)
Les Baisers de secours (1989)
J'entends plus la guitare (1991)
La Naissance de l'amour / The Birth of Love (1993)
Le Coeur fantôme / The Phantom Heart (1996)
Powiew nocy / Le Vent de la nuit (1999)
Dzika niewinność / Sauvage innocence (2001)

JEAN-CLAUDE VANNIER

Urodzony w 1943 roku we Francji. Kompozytor. W 1968 roku kierował orkiestrą Johny Hallyday'a.

Filmografia

Slogan (1968; reż. Pierre Grimblat)
Paris nous appartient (1969; reż. Robert Benayoun)
La horse (1969; reż. Pierre Granier-Deferre)
Mais qu'est-ce qui fait courir les crocodiles? (1969; reż. Jacques Poitrenaud)
Projection privée (1973; reż. François Leterrier)
La Nuit, tous les chats sont gris / At Night All Cats Are Crazy (1977; reż. Gérard Zingg)
Poker menteuses et revolver matin (1978; reż. Christine Van de Putte)
La Bête noire (1983; reż. Patrick Chaput)
L'amour propre ne le reste jamais très longtemps (1985; reż. Martin Veyron)
Ada dans la jungle / Ada in the Jungle (1989; reż. Gérard Zingg)
Comédie d'été (1989; reż. Daniel Vigne)
Je m'appelle Victor (1993; reż. Guy Jacques)

La Poudre aux yeux (1995; reż. Maurice Dugowson)
La Clef des champs (1998, serial TV; reż. Charles Nemes)
Le Boiteux (1999; reż. Paule Zajderman)
Dessine-moi un jouet (1999; reż. Hervé Baslé)
Les Coquelicots sont revenus (1999; reż. Richard Bohringer)
Sauvage innocence / Dzika niewinność (2001; reż. Philippe Garrel)
La Tour Montparnasse infernale / The Towering Montparnasse Inferno (2001; reż. Charles Nemes)
Sa mere, la pute (2001; reż. Brigitte Roüan)

RAOUL COUTARD

Urodzony 16 września 1924 roku w Paryżu. Autor zdjęć. Robił zdjęcia do większości filmów nowofalowych. Z samym Jaan-Luciem Godardem nakręcił ponad 14 filmów. Jest również autorem zdjęć do filmów François Truffaut.

Filmografia

Ramuntcho (1959; reż. Pierre Schoendoerffer)
La Passe du diable / The Pass (1959; reż. Jacques Dupont, Pierre Schoendoerffer)
Pêcheur d'Islande / Island Fishermen (1959; reż. Pierre Schoendoerffer)
Do utraty tchu / A bout de souffle (1959; reż. Jean-Luc Godard)
Strzelajcie do pianisty / Tirez sur le pianiste (1960; reż. François Truffaut)
Les Grandes personnes (1961; reż. Jean Valère)
Tire au flanc / The Sad Sack (1961; reż. Claude de Givray, François Truffaut)
Chronique d'un été (1961; reż. Edgar Morin, Jean Rouch)

Kobieta jest kobietą / Une femme est une femme (1961; reż. Jean-Luc Godard)
Lola (1961; reż. Jacques Demy)
Et satan conduit le bal (1962; reż. Grisha Dabat)
Życ własnym życiem / Vivre sa vie: Film en douze tableaux (1962; reż. Jean-Luc Godard)
Miłość dwudziestolatków / L'amour a vingt ans (1962; reż. Shintarô Ishihara, Marcel Ophüls, Renzo Rossellini, François Truffaut, Andrzej Wajda)
La Poupée (1962; reż. Jacques Baratier)
Jules i Jim / Jules et Jim (1962; reż. François Truffaut)
Als twee druppels water (1963; reż. Fons Rademakers)
Les Baisers (1963; reż. Claude Berri, Charles L. Bitsch, Jean-François Hauduroy, Bertrand Tavernier, Bernard Toublanc-Michel)
Vacances portugaises / Portuguese Vacation (1963; reż. Pierre Kast)
Pogarda / Le Mépris (1963; reż. Jean-Luc Godard)
Karabinierzy / Les Carabiniers (1963; reż. Jean-Luc Godard)
Le Petit soldat (1963; reż. Jean-Luc Godard)
Kobieta zamężna / Une femme mariée: Suite de fragments d'un film tourné en 1964 (1964; reż. Jean-Luc Godard)
Najpiękniejsze oszustwa świata / Les Plus belles escroqueries du monde (1964; reż. Claude Chabrol, Jean-Luc Godard, Hiromichi Horikawa, Roman Polański)
Bande a part (1964; reż. Jean-Luc Godard)
La Difficulté d'être infidèle (1964; reż. Bernard Toublanc-Michel)
Gładka skóra / La Peau douce (1964; reż. François Truffaut)
Petit jour (1964; reż. Jackie Pierre)
Je vous salue mafia (1965; reż. Raoul Lévy)

Scruggs (1965; rež. David Hart)
Un monsieur de compagnie (1965; rež. Philippe de Broca)
Szalony Piotruś / Pierrot le fou (1965; rež. Jean-Luc Godard)
Alphaville / Alphaville, une étrange aventure de Lemmy Caution (1965; rež. Jean-Luc Godard)
La 317e section (1965; rež. Pierre Schoendoerffer)
Made in U.S.A. (1966; rež. Jean-Luc Godard)
The Defector (1966; rež. Raoul Lévy)
L'horizon / Horizon (1967; rež. Jacques Rouffio)
La Mariée était en noir (1967; rež. François Truffaut)
Week-end (1967; rež. Jean-Luc Godard)
La Chinoise (1967; rež. Jean-Luc Godard)
The Sailor from Gibraltar (1967; rež. Tony Richardson)
Dwie lub trzy rzeczy, które o niej wiem / Deux ou trois choses que je sais d'elle (1967; rež. Jean-Luc Godard)
Rocky Road to Dublin (1968; rež. Peter Lennon)
The Southern Star (1969; rež. Sidney Hayers, Orson Welles)
Z (1969; rež. Costa-Gavras)
Etes-vous fiancée a un marin grec ou a un pilote de ligne? / Are You Engaged to a Greek Sailor or an Airline Pilot? (1970; rež. Jean Aurel)
L'aveu (1970; rež. Costa-Gavras)
Les Aveux les plus doux / The Most Gentle Confessions (1971; rež. Edouard Molinaro)
L'explosion (1971; rež. Marc Simenon)
Embassy (1972; rež. Gordon Hessler)
Le Gang des otages (1972; rež. Edouard Molinaro)
The Jerusalem File (1972; rež. John Flynn)
Le Trefle a cinq feuilles / Five Leaf Clover (1972; rež. Edmond Freess)

L'emmerdeur (1973; rež. Edouard Molinaro)
Comme un pot de fraises! / Like a Pot of Strawberries (1974; rež. Jean Aurel)
Le Crabe-tambour (1977; rež. Pierre Schoendoerffer)
Pasja / Passion (1982; rež. Jean-Luc Godard)
La Garce (1984; rež. Christine Pascal)
La Diagonale du fou (1984; rež. Richard Dembo)
Imię Carmen / Prénom Carmen (1984; rež. Jean-Luc Godard)
Parachute (1985; rež. Sabine Eckhard)
Max, moja miłość / Max, mon amour (1986; rež. Nagisa Oshima)
Brennende Betten (1988; rež. Pia Frankenberg)
Peaux de vaches (1988; rež. Patricia Mazuy)
Ne réveillez pas un flic qui dort (1988; rež. José Pinheiro)
Blanc de Chine (1988; rež. Denys Granier-Deferre)
Bethune: The Making of a Hero (1990; rež. Phillip Borsos)
Les Enfants volants (1990; rež. Guillaume Nicloux)
Kaffeeklatsch (1990; rež. Sabine Eckhard)
Nachbarschaft (1990; rež. Sabine Eckhard)
La Femme fardée (1990; rež. José Pinheiro)
Il gele en enfer (1990; rež. Jean-Pierre Mocky)
Maigret et les plaisirs de la nuit (1991; rež. José Pinheiro)
La Vie crevée (1992; rež. Guillaume Nicloux)
La Naissance de l'amour (1993; rež. Philippe Garrel)
Faut pas rire du bonheur (1995; rež. Guillaume Nicloux)
Le Coeur fantôme / The Phantom Heart (1996; rež. Philippe Garrel)

Sauvage innocence/Dzika niewinność (2001; reż. Philippe Garrel)

MEHDI BELHAJ KACEM

Urodzony w 1973 roku w Paryżu. W wieku 13 lat wydał powieść „Cancer”. W następnych latach napisał jeszcze dwie powieści i eseje. *Dzika niewinność* to jego debiut aktorski.

Filmografia

Sauvage innocence / Dzika niewinność (2001; reż. Philippe Garrel)

JULIA FAURE

Aktorka. Na dużym ekranie zadebiutowała krótkometrażowym filmem *Portraits de femmes* w reżyserii Aurélii Georges. Wcześniej występowała na deskach teatrów francuskich.

Filmografia

Sauvage innocence / Dzika niewinność (2001; reż. Philippe Garrel)

MICHEL SUBOR

Urodzony 2 lutego 1935 roku. Aktor. Grywał w filmach nowofalowych, w Truffaulta, Vadima i Godarda.

Filmografia

Mon pote le gitan (1959; reż. François Gir)

La Bride sur le cou (1961; reż. Jean Aurel, Jack Dunn Trop, Roger Vadim)

Les Saintes nitouches (1962; reż. Pierre Montazel)

Jules i Jim / Jules et Jim (1962; reż. François Truffaut)

La Vie conjugale (Françoise) (1963; reż. André Cayatte)

La Vie conjugale (Jean Marc) (1963; reż. André Cayatte)

Le Petit soldat (1963; reż. Jean-Luc Godard)

La Dame de pique / The Queen of Spades (1965; reż. Léonard Keigel)

Le Reflux (1965; reż. Paul Gégauff)

What's New, Pussycat (1965; reż. Clive Donner)

A nous deux Paris (1966; reż. Jean-Jacques Vierne)

Su nombre es Daphne (1966; reż. Germán Lorente)

Topaz (1969; reż. Alfred Hitchcock)

L'oreille absolue (1972; reż. Philippe Condroyer)

Comme il vous plaira (1972; reż. Agnes Delarive)

La Ligne de démarcation (1973, serial TV; reż. Jacques Ertaud, Robert Mazoyer)

La Balançoire a minouches (1973; reż. Jean-Louis van Belle)

Un curé de choc (1974; reż. Philippe Arnal)

Rouges sont les vendanges (1974; reż. Claude Loursais)

Docteur Françoise Gaillard (1975; reż. Jean-Louis Bertucelli)

L'imprécateur / The Accuser (1977; reż. Jean-Louis Bertucelli)

Les Égouts du paradis (1979; reż. José Giovanni)

Le Rebelle / The Rebel (1980; reż. Gérard Blain)

Pas de vieux os (1984; reż. Gérard Mordillat)

Le 4eme pouvoir / The Fourth Power (1985; reż. Serge Leroy)

La Révolution française (1989; reż. Robert Enrico, Richard T. Heffron)

Braxton (1989; reż. Robert Halmi Jr.)

Der Mann im Salz (1989; reż. Rainer Wolffhardt)

Tatort - Finale am Rothenbaum (1991; reż. Dieter Kehler)

Un petit grain de folie (1997; reż. Sébastien Grall)

Beau travail (1999; reż. Claire Denis)

Wierność / La Fidélité (2000; reż.
Andrzej Żuławski)

Ainsi soit-il (2000; reż. Gérard Blain)

Sauvage innocence / Dzika

niewinność (2001; reż. Philippe
Garrel)